

Budai Központi Kerületi Bíróság¹
Budakeszi út 51/b,
Budapest 1021

14.B.XXII. 1223/2012/17.

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/980-0/2015
Érkezett:	2015 ÁPR 08.
Példány:	1
Melléklet:	6 + birtokb
Kezelőiroda:	1

Alkotmánybíróság
1015 Budapest
Donáti u. 35-45.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott [REDACTED], [REDACTED] az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27.§ alapján az alábbi

alkotmányjogi panasz indítványt

terjesztem elő:

Kérem a tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 27.Bf.XXII.7290/2014/7. sz. ítéletének alaptörvény-ellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdés és XXVIII. Cikk (1)-(7) bekezdéseit.

Kérelmem indokolásaként az alábbiakat adom elő:

1. A megsemmisíteni bírói döntés megnevezése, a határidő-számításhoz szükséges adatok közlése (a jogerős ítélet kézhezvételének időpontja stb.):

A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú bíróság 27.Bf.XXII.7290/2014/7. sz., 2015. január 8. napján kelt ítélete, amit a vádlott jogi képviselője 2015.02.06. napján vett át.

2. Az Alaptörvényben biztosított jog megnevezése:

Alaptörvény XXVIII. cikk (1)-(7) cikk

Alaptörvény Q) cikk (2) bek.: Magyarország nemzetközi jogi kötelezettségeinek teljesítése érdekében biztosítja a nemzetközi jog és a magyar jog összhangját.

Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikk „Tisztességes tárgyaláshoz való jog”

3. A közvetlen érintettség kifejtése (az eljárás megindításának indokai, az Alaptörvényben biztosított jog sérelmének lényege, bírói döntés esetén a pertörténet röviden, az ügyben hozott bírói döntések stb.):

¹ Abtv. 53. § (2) Az (1) bekezdéstől eltérően az alkotmányjogi panasz iránti indítványt - a 26. § (2) bekezdése szerinti eset kivételével - az ügyben első fokon eljáró bíróságnál kell az Alkotmánybírósághoz címezve benyújtani.

3.1. A bűncselekmény

A panaszost a Fővárosi Törvényszék 27.Bf.XXII.7290/2014/7. sz. jogerős ítélete bűnösnek mondta ki 4 rb. személyi szabadság megsértésének büntetvében (Btk. 194. § (1) bek.), ezért 6 hónap szabadságvesztésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtását 1 év próbaidőre felfüggesztette.

A panaszos terhére rótt bűncselekmény egy gyártelepen zajlott, amin egy földszintes gyárépület áll. A panaszos képviselte a gyárépület tulajdonosát. A sértettek pedig a gyárépület egy részét bérlő vállalkozással álltak kapcsolatban.

A bérlő vállalkozás jelentős méretű bérletidíj-hátralékot halmozott fel. A panaszos, mint a gyárépület tulajdonosának a képviselője, törvényes zálogjogának érvényesítése érdekében az épületet lezárta.

Ezt követően a bűncselekmény állítólagos sértettjei a gyárépületbe erőszakkal behatoltak. Egyrészt azzal a céllal, hogy az épületben található vagyontárgyakat elszállítsák. Továbbá azzal a céllal, hogy megakadályozzák a gyárépület átadását a következő bérlőknek.

A panaszos meg kívánta akadályozni a bérlő vagyontárgyainak az elszállítását, annak érdekében, hogy a gyárépület tulajdonosa a törvényes zálogjogát érvényesíteni tudja.

A panaszos többször felszólította a bűncselekmény állítólagos sértettjeit, hogy hagyják el az épületet, és hagyják a vagyontárgyakat az épületben. Azonban a bűncselekmény állítólagos sértettjei erre nem voltak hajlandóak. Ezt követően a panaszos lezárta az épületet és közölte a bent lévőkkel, hogy bármikor elhagyhatják az épületet, ha akarják, de vagyontárgyakat nem vihetnek magukkal. A bűncselekmény állítólagos sértettjei a lezárt épületben kívántak maradni. A bűncselekmény állítólagos sértettjei ezt a szándékukat többször is közölték helyszínen a panaszossal. A bűncselekmény állítólagos sértettjei ezt a szándékukat közölték a gyárépülethez kiérkező rendőrzárőrökkel is.

Továbbá a bűncselekmény állítólagos sértettjei bármikor elhagyhatták volna a lezárt gyárépületet pl. a gyárépület ablakain keresztül.

Ezt követően a gyárépület kiürítéséig és átadásáig 2,5 hónap telt el. Ez alatt az idő alatt a bérlők nem rendezték korábbi bérleti díj tartozásukat, és nem fizettek bérleti díjat az épület további használatáért sem. vagyontárgyait a gyárépületből elszállították. Továbbá a panaszos az átadás érdekében 4,3 millió forintot fizetett egy őrző-védő kft-nek „közvetítői díj” címén.

3.2. A nyomozati eljárás

A nyomozás során a panaszos többször elmondta, hogy nem állt szándékában a sértettek személyi szabadságának a megvonása. Szándéka kizárólag arra terjedt ki, hogy megakadályozza a bérlő vagyontárgyainak az elszállítását.

A nyomozás során a bűncselekmény állítólagos sértettjei többször elmondták, hogy nem kívántak az épületből eltávozni. ■■■■■ - a bűncselekmény egyik állítólagos sértettje - 2010.10.15. napján tett tanúvallomásában azt is elárulta, hogy egy ügyvéd tanácsolta neki azt, hogy mindenképpen maradjon az épületben.

A rendőrség a nyomozás során a bűncselekmény állítólagos sértettjeit meghallgatta.

■■■■■ - a bűncselekmény egyik állítólagos sértettje - 2012.02.01. napján kelt tanúvallomásában az alábbi kijelentést tette: „mi erre azt mondtuk, hogy 2 millió Ft lenne a családunk tulajdonában álló

épület átalakítása, és ezt a két millió forintot jelöltük meg, hogy ezért elmegyünk az épületből.” Majd hozzáfűzte „Utána egy hónappal rá, volt egy végleges megbeszélés, amikor is 1 millió Ft-ot adtak.”

■■■■■ 2012.02.01. napján kelt tanúvallomásában az alábbi kijelentést tette: „Mielőtt legelőször ide jöttem kihallgatásra, én felhívtam ■■■■■ urat, hogy mit mondjak, beszéljük meg, hogyan tudnám ezt az ügyet könnyebbé tenni.”

A panaszos 2012.05.08. napján kelt vallomásában felhívta a nyomozószervek figyelmét arra, hogy szokatlan az, hogy egy bűncselekmény sértettje a tanúvallomása előtt felhívja a gyanúsítottat telefonon, és megkérdezza, mit mondjon a rendőrségen. ■■■■■ telefonhívásának az egyetlen célja az volt, hogy további pénzt kérjen a gyanúsítottól egy kedvező tanúvallomás érdekében. A panaszos továbbá arra is felhívta a nyomozószervek figyelmét, hogy szokatlan az, hogy egy bérbeadó fizessen 1 millió forintot a bérlőnek azért, hogy a bérlő elhagyja a bérleményt.

A nyomozás során a panaszos többször jelezte a nyomozó hatóságnak, hogy a bűncselekmény állítólagos sértettjei fedezetelvonást és más bűncselekményeket követhettek el. A rendőrség ennek ellenére a bűncselekmény állítólagos sértettjei ellen nyomozást a mai napig nem indított. A rendőrség csak és kizárólag a panaszos ellen folytatott nyomozást.

3.3. Az elsőfokú eljárás

A panaszos az elsőfokú eljárás során is elmondta, hogy nem állt szándékában a sértettek személyi szabadságának a megvonása. Szándéka kizárólag arra terjedt ki, hogy megakadályozza a bérlő vagyontárgyainak az elszállítását.

A bűncselekmény állítólagos sértettjei az elsőfokú eljárás során is többször elmondták, hogy nem kívántak az épületből eltávozni.

A panaszos az elsőfokú eljárás során a bíróságnak is jelezte, hogy a bűncselekmény állítólagos sértettjei fedezetelvonást és más bűncselekményeket követhettek el. A panaszos 2014.02.13. napján, az utolsó szó jogán elmondta, hogy az állítólagos sértettek több hónapon keresztül megakadályozták az új bérlő beköltözését, és csak költséges közvetítői eljárás során távoztak. Továbbá, hogy az állítólagos sértettek felajánlották, hogy visszavonják a feljelentéseiket, ha a bérbeadó elengedi a hátralékos követelését és még kifizet több millió forintot. A tárgyaláson részt vevő ügyész és tárgyalást vezető bíró azonban figyelmen kívül hagyta a panaszos kijelentéseit, emiatt az elsőfokú eljárás során sem indult nyomozás a bűncselekmény állítólagos sértettjeinek a szerepével kapcsolatban.

3.4. Az elsőfokú ítélet

Az elsőfokú bíróság a panaszost bűnösnek találta 4 rb., a Btk 194. § (1) bekezdésébe ütköző és a szerint minősülő személyi szabadság megsértése büntetében.

Az elsőfokú ítélet tényállásában a bíróság megállapítja, hogy a panaszos „felszólította az a sértetteket az épület elhagyására”, de a sértettek közölték a vádlottal „hogy nem akarnak kimenni”, továbbá, hogy a sértettek „együtt úgy döntöttek, hogy nem hagyják el az épületet”.

Az elsőfokú bíróság indoklásában kifejti, hogy „a Btk. 194. § (1) bekezdése szerint aki, mást személyi szabadságától megfoszt, büntett miatt büntetendő. E tényállás a cselekvési szabadság meghatározott körét, a tartózkodási hely megválasztásának szabadságát védelmezi.”

Az elsőfokú bíróság indoklása azonban három kérdésre nem ad érthető magyarázatot:

- - Ha az állítólagos sértettek tudatosan döntöttek úgy, hogy a gyárépületben maradnak annak ellenére is, hogy a panaszos nyilvánvalóvá tette, hogy a gyárépületet le akarja zárni, akkor mennyiben korlátozta a panaszos cselekménye a sértettek jogát ahhoz, hogy tartózkodási helyüket szabadon megválasszák?
- - Ha a panaszos felszólította az állítólagos sértetteket arra, hogy hagyják el az épületet, akkor a panaszos szándéka hogyan terjedhetett ki arra, hogy megfossza az állítólagos sértetteket a személyi szabadságuktól.
- - Ha a panaszos szándéka kizárólag arra irányult, hogy a megakadályozza a bérlő vagyontárgyainak az elszállítását, akkor ez a szándék hogyan terjedhetett ki arra, hogy megfossza az állítólagos sértetteket a személyi szabadságuktól.

3.5. A másodfokú eljárás

A panaszos a másodfokú eljárás során is elmondta, hogy nem állt szándékában a sértettek személyi szabadságának a megvonása. Szándéka kizárólag arra terjedt ki, hogy megakadályozza a bérlő vagyontárgyainak az elszállítását.

A panaszos a másodfokú eljárás során a bíróságnak is jelezte, hogy a bűncselekmény állítólagos sértettjei fedezetelvonást és más bűncselekményeket követhettek el.

A panaszos 2015.01.08. napján, az utolsó szó jogán elmondta, hogy „az egész eljárás során sem az ügyész, sem a bíró egyik alkalommal sem észlelte, amit világosan elmondtam a bűncselekményről, az információt, az igazi bűnösökkel senki sem törődik, én lennék elítélve.” A tárgyaláson résztvevő bírák azonban figyelmen kívül hagyták a panaszos kijelentéseit, emiatt a másodfokú eljárás során sem indult nyomozás a bűncselekmény állítólagos sértettjeinek a szerepével kapcsolatban.

3.6. A másodfokú ítélet

A másodfokú bíróság a panaszost bűnösnek találta ki 4 rb. személyi szabadság megsértésének büntetében (Btk. 194. § (1) bek.).

A másodfokú bíróság is kifejti, hogy panaszos állítólagos bűncselekménye a „tartózkodási hely szabad megválasztásához fűződő érdeket védi”. Továbbá, hogy „e jogi tárgy sérelmét jelenti valamennyi olyan magatartás, amely meggátolja a sértettet abban, hogy szabad akaratának megfelelően válassza meg tartózkodási helyét.”

A másodfokú bíróság indoklása azonban három kérdésre nem ad érthető magyarázatot:

- Ha az állítólagos sértettek tudatosan döntöttek úgy, hogy a gyárépületben maradnak annak ellenére is, hogy a panaszos nyilvánvalóvá tette, hogy a gyárépületet le akarja zárni, akkor mennyiben korlátozta a panaszos cselekménye a sértettek jogát ahhoz, hogy tartózkodási helyüket szabadon megválasszák?
- Ha a panaszos felszólította az állítólagos sértetteket arra, hogy hagyják el az épületet, akkor a panaszos szándéka hogyan terjedhetett ki arra, hogy megfossza az állítólagos sértetteket a személyi szabadságuktól.

- Ha a panaszos szándéka kizárólag arra irányult, hogy a megakadályozza a bérlő vagyontárgyainak az elszállítását, akkor ez a szándék hogyan terjedhetett ki arra, hogy megfossza az állítólagos sértetteket a személyi szabadságuktól.

3.7. A másodfokú ítélet kihirdetés

A másodfokú ítélet kihirdetése során az eljáró tanács kizavarta az ítélethirdetésről a hallgatóságnak azt a tagját, amelyik a fejét csóválta az ítélet és annak indoklása hallatán.

4. Indokolás arra nézve, hogy a bírói döntés miért ellentétes az Alaptörvény megjelölt rendelkezésével:

4.1. A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a pártatlanság elvét

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikke és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikke szerint a panaszosnak joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat pártatlan bíróság bírálja el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a „pártatlan” eljárás követelménye nem csak a bírósági szakaszra vonatkozik, hanem a büntető eljárás egészére (Imbrioscia v. Switzerland, § 36). A „pártatlanság” követelményét tehát mind a nyomozás mind pedig a bírósági tárgyalás során be kell tartani.

A „pártatlanság” követelménye akkor sérül, ha a büntető eljárásban résztvevő szervek pártatlanságával kapcsolatban objektív szempontok alapján kétely merül fel (Ferrantelli and Santangelo v. Italy, § 58; Padovani v. Italy, § 27).

A panaszos ellen lefolytatott eljárásban a panaszos minden lehetséges fórumon jelezte, hogy az ellene feljelentést tevő állítólagos sértettek bűncselekményeket követtek el. Sőt a büntető eljárás során az állítólagos sértettek tettek olyan kijelentéseket, amelyek a fedezet elvonáson kívül a zsarolás bűncselekményének a gyanúját is felvetik.

Tipikus esetben egy bérleti jogviszonnyal kapcsolatos vita végén nem(!) szokott a bérbeadó több millió forintot fizetni a bérlőnek azért, hogy az elhagyja a bérleményt. Továbbá tipikus esetben egy bűncselekmény sértettje nem(!) szokta felhívni a gyanúsítottat, hogy megkérdezze, milyen vallomás tegyen a rendőrségen.

Ezek az események felvetik a zsarolás bűncselekményének a gyanúját.

A pártatlan eljárás követelményének törvényi garanciái, többek között, a Be. 28. §-a és a Be. 171. § (2) bekezdése.

A Be. 28. §-a szerint az ügyész kötelessége, hogy mind a terheltet terhelő és mentő, mind a büntetőjogi felelősséget súlyosító és enyhítő körülményeket az eljárás minden szakaszában figyelembe vegye.

Ezen törvényi rendelkezés alapján az ügyésznek kötelessége lett volna megvizsgálnia az állítólagos sértettek szerepét is az eljárás során.

Be 171. § (2) bekezdése szerint az ügyben ítélkező bírának és az ügyben eljáró ügyésznek is feljelentést kellett volna tenniük az állítólagos sértettek ellen. A feljelentések alapján pedig az ügyészségnek kötelessége lett volna a sértettek szerepét megvizsgálni.

A panaszos ellen lefolytatott eljárás során sem az ügyész sem pedig a bírák nem tartották be a törvényi rendelkezéseket. Ezen törvényi rendelkezések megsértése objektív jelei annak, hogy a panaszos ellen lefolytatott eljárás nem volt pártatlan. Az eljárás tárgya csak és kizárólag a panaszost terhelő körülményekre korlátozódott. Az enyhítő körülményeket a bíróság és az ügyészség szándékosan figyelmen kívül hagyta. Az eljárásban résztvevő ügyészek és bírák viselkedése minden jóérzésű emberben felvetik az intézményesült korrupció gyanúját. Önmagában ez a gyanú súlyosan csorbítja egy demokratikus társadalom bizalmát az igazságszolgáltatás iránt. Ezt a gyanút csak úgy lehetett volna eloszlatni, ha az ügyészség legalább nyomozást indít az állítólagos sértettek ellen.

A panaszos ellen hozott jogerős ítélet ezért ellentétes az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikkével és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. cikkével.

4.2. A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a tisztességes eljárás elvét
Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikke és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke szerint a panaszosnak joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat a bíróságok tisztességes tárgyaláson belül bírálják el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a „tisztességes” eljárás követelménye kiterjed a bírósági ítéletek indoklásának tartalmára is (Papon v. France (dec.)). Ennek megfelelően nem tekinthető tisztességesnek egy eljárás akkor, ha az eljárást lezáró ítéletből nem derülnek ki az ítéletet alátámasztó érvek.

A panaszos ellen hozott ítéletekben a bíróságok kifejtik, hogy a bűncselekmény a sértetteket meggátolta abban, hogy tartózkodási helyüket szabadon megválasszák. Az ítéletek ugyanakkor azt is megállapítják, hogy a sértettek szabad akaratukból döntöttek úgy, hogy az gyárépületben kívánnak tartózkodni.

Ez a két kijelentés szöges ellentétben áll egymással. Ha ugyanis valaki önként tartózkodik egy épületben, és azt még egy világos és egyértelmű figyelmeztetés ellenére sem kívánja elhagyni, akkor a jogai nem sérülnek azzal, ha valaki az épületet bezárja. A bíróságoknak kötelességük lett volna ezt az ellentmondást érthető és logikus érvekkel feloldaniuk.

A panaszos ellen hozott ítéletekben a bíróságok azt is kifejtik, hogy a panaszos nem kívánta bezárni a sértetteket az gyárépületbe, hanem felszólította őket az gyárépület elhagyására. Továbbá, hogy a panaszos szándéka a zálogjog érvényesítése volt.

A büntetőjog egyetemes alapelvei szerint egy bűncselekményt megítélése során vizsgálni kell az elkövető szándékát is. Szándékos bűncselekmény elkövetése miatt csak akkor lehet valakit elítélni, ha a bírósági eljárásban az ügyészség bizonyítani tudta, hogy az elkövető szándékosan cselekedett. Ezen egyetemes alapelv miatt a bíróságoknak kötelességük lett volna érthető és logikus érvekkel megmagyarázniuk, hogyan követhette el a panaszos a terhére rótt bűncselekményt szándékosan, ha a szándéka nem terjedt ki a bűncselekmény megvalósítására.

A bírósági ítéletek nem felelnek meg a „tisztességes” eljárás követelményének, mert az ítéletek indoklásai nincsenek összhangban az ítéletek rendelkező részével.

4.3. A panaszos ellen lefolytatott büntető eljárás sérti a nyilvános tárgyalás követelményét

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) cikke és az Emberi Jogok Európai Egyezménye 6. Cikke szerint a panaszosnak joga van ahhoz, hogy az ellene emelt vádat a bíróságok nyilvános tárgyaláson belül bírálják el.

Az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlata szerint a „nyilvános” tárgyalás követelménye nem csak a szóbeli tárgyalásra, hanem az ítélethirdetésre is kiterjed (Welke and Białek v. Poland, § 83).

A „nyilvános” tárgyalás célja, hogy a nyilvánosság kontrolálhassa a bíróságok munkáját és meggyőződhessen arról, hogy a bírósági eljárás megfelel a demokratikus jogállami követelményeknek. Ennek megfelelően a nyilvánosság kizárása csak kivételes esetekben és megfelelő indoklás alapján lehetséges.

A másodfokú bíróság kizavarta a teremből a hallgatóságnak azt a tagját, amelyik fejét csóválta az ítélet hallatán. A bíróság lépése ellentétes a demokratikus jogállami hagyományokkal. Egy demokratikus jogállamban a bíróságok tiszteletben tartják a véleménynyilvánítás szabadságát. A véleménynyilvánítás szabadsága pedig kiterjed arra, hogy egy nyilvános ítélethirdetés során egy hallgató a véleményét némán fejcsóválva fejezze ki.

A véleménynyilvánításnak ez a formája továbbá nem gátolja az ítélethirdetés lefolytatását, ezért a bíróság lépése a rend fenntartása céljából sem volt szükséges.

Jelen esetben lényegtelen az, hogy a másodfokú bíróság az ítélethirdetésről csak egyetlen hallgatót zavart ki, és a teremben még további hallgatók is voltak. A nyilvános tárgyalás követelménye már pusztán azzal sérül, ha a bíróság nyilvános ítélethirdetésen a részvételt bármilyen módon jogellenesen korlátozza. Egyetlen hallgató kizavarása már korlátozza az ítélethirdetés nyilvánosságát.

A fentieknek megfelelően a másodfokú ítélet kihirdetése nem nyilvános tárgyaláson történt, és a bíróság ezzel megsértette a panaszos emberi jogait.

5. Annak bemutatása, hogy az indítványozó a jogorvoslati lehetőségeit kimerítette, vagy jogorvoslati lehetőség nincs számára biztosítva:

Fővárosi Törvényszék 27.Bf.XXII.7290/2014/7. sz jogerős ítéletének felülvizsgálatát csak a Be. 416. §-a alapján lehet kérni.

Ez az alkotmányjogi panasz azonban nem a Be. 416. §-ában felsorolt okokra, hanem a büntető eljárás pártatlanságának hiányára, az ítéletek indoklásának hiányosságaira és az ítélethirdetés nyilvánosságának a megsértésére alapul.

6. Nyilatkozat arról, hogy az ügyben van-e folyamatban felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt, illetve arról, hogy kezdeményeztek-e perújítást (jogorvoslat a törvényesség érdekében) az ügyben:

Felülvizsgálati eljárás a Kúria előtt jelenleg nincs folyamatban.

7. Az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 52. § (5) bekezdésére és 57. § (1a) bekezdésére, valamint az Alkotmánybíróság ügyrendjéről szóló 1001/2013 (II. 27.) Tü. határozat 36. § (2) bekezdésére tekintettel az alábbi jognyilatkozatot teszem:

A személyes adataim nyilvánosságra hozatalához nem(!) járulok hozzá.

Az alkotmányjogi panasz benyújtásához jogi képviselet nem szükséges. Az Alkotmánybíróság előtti eljárás illetékmentes (Abtv. 54. §).

Melléletek:

1. Ügyvédi meghatalmazás

2. Érintettséget alátámasztó dokumentumok:

- [REDACTED];
- [REDACTED];
- [REDACTED];
- [REDACTED] 2012.05.08. napján kelt vallomása;
- Budai Központi Kerületi Bíróság elsőfokú ítélete (14.B.XXII. 1223/2012/17.);
- Fővárosi Törvényszék másodfokú ítélete (27.Bf.XXII.7290/2014/7.);

Kelt: 2015.03.27.

